

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Pr[a]ecedentium duorum exemplorum causa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

60 Cap. VII. Severam quidem, sed iustissimam esse Famis poenam, menta sua. Tanta vis est in fame, ut amorem maternum superet, nec carnibus tantum vescatur hominis, sed etiam in ventrem mittat, quæ de ventre prodierunt.

III. Simile quid commemorat Iosephus alijque scriptores. An. Ioseph. lib. 7. Domini 72. obsidebat Titus Imperator urbem Hierosolymam, de bell. Iud. vallisque arctissime muniebat. Sic septi inclusi que Iudæi, adeo cap 6. & 8. fame laborare cœperunt, ut innumera hominum multitudo inedia quotidie necaretur. Quia ergo populum tanta fames inuaserat, ut neque herba, quibus vesci possent, superessent; è stabulis fimum quærebant in cibum, collectoque domatim stercore vescabantur. Fame hac magis inualecente, neque humanis carnibus abstinuere. Iam enim calceamentis, cingulisque ac insuper corijs, quibus scuta tegebantur, detractis, insumptisque, & veteris fœni laceramentis magno pretio venditis, quæ his careret, eo immanitatis redacta est, fame improba compellente, nobilis ac prædiues mulier, Maria nomine, filia Eleazari, à seditiosis iam exuta omnibus vitæ præsidij fortunisque, lactentem filium occidit, quem comestura mox coxit. Cuius nidoris odore illecti milites, qui sibi victum, quacumque possent, raptu quærebant, cum eius peruasissent domum, partem assati filij, quæ supererat epulanda, intuiti, detestati facinus impransum abiere. Moxque repleta est eius sceleris fama tota ciuitas, & unusquisque ante oculos sibi cladem illam proponens, tamquam hoc facinus ipse admisisset, horrescebat. Paria de fame Sagunthina, deque fame Mælia possunt narrari, itemque de fame Perusina; & nostri temporis tragœdij, si non præstaret tacere tam tristia, quam dolorem memorando renouare.

IV. Fortasse aut illi, quos sub rege Israël fames presserat, aut isti quos Titus obsidione cinxerat, aut nostra sæcula tantam famem non meruerunt? Potuisset Deus vel innocentes exercere, ut grandi illo miraculo (quod ab Elisæo prædictum illis verbis: 4 Reg 7. 1. *In tempore hoc cras modius simila uno statere erit, & duo modij hordei, statere uno, in porta Samaria*) discerent diuinam prouidentiam, potentiamque agnoscere. Sed quis innocentes putaret illos, quorum rex famem populi adeo impatienter tulit, ut in illa eorum 4. Reg. 6. 31. *rumperet: Hac mihi faciat Deus, & hac addat, si steterit caput Elisæi filij*

Cap. VII. Seueram quidem, sed iustissimam esse Famis poenam. 61
ſei filij Saphat ſuper ipſum hodie: item que regis nuntius: Ecce tan-
tum malum à Domino eſt: quid amplius expectabo à Domino? quæ
utique regis nomine ac mandato dixit, Nempe, ſedato prompto-
que animo acceptare debuiffet, quod à Domino eſſe crediderat,
Nam crediderat, ſed cum impatientia, & furore, vt qui ſibi ſuiſq;
à Domino injuriam fieri iudicabat. Hinc injuriam vindicaturus,
qui DEVM non potuit occidere, Prophetam DEI voluit capite
truncare, vt ſe ſe in ſeruo de Domino vindicaret. Quod eſt in
ipſa iam fame factum eſt, oſtendit tamen, haud multò meliore
eum animo antè extiſſe, ſimilemque fuiſſe multis impijs homi-
nibus; qui cum telis ſuis calum non poſſunt attingere, neque
Numen ipſum vulnerare; in ſeruos Numini ſaciunt. Læditur
autem & in ſeruis ſuis DEVS; quos qui tangit, tangit pupillam
oculi illius. Iudæi autem, qui Hieroſolymis tanta fame ſunt pu-
niti, non ſeruos dumtaxat DEI, ſed ipſum DEVM innumeris con-
tumelijs, injurijs, morte denique ignominioſiſſima affecerunt,
eiſque animam agenti, effuſoſque ſanguine, mirum in modum
ſitienti, fel & acetum propinauerunt; more eorum, qui ipſi quo-
tidie Maſſico vino ebrii, ſanguinem exugunt ſubditorum, eiſque
vitam efficiunt ita amarā acerbamque, vt meritò illis nihil niſi
fel & acetum præbere videantur. Et tales Deus paſcat, neque
fame ac ſterilitate terræ puniat? talibus cibum & potum ſuppe-
ditet? An non potiùs aqua & igni, immò terra & comuni
aura interdicat?

Enimuerò hoc ſe facturum iam dudum eſt comminatus: V.

Sit calum, quod ſupra te eſt, aneum; & terra, quam calcas ferrea: ait: Deuteri, 28. 27.
Significatur igitur clauſum calum arem eſſe, uſum ſui terris negare,
ait S. Ambroſius. Terra queq; ferrea eſt, cum prouentu abnuit, &
jaſta ſibi ſemina tamquam hoſtili durtia genitali excludit aluo, qua
gremio ſolet blanda matris fouere. Quando enim ferrum fructificat?
Quando as imbres relaxat? Hiſ igitur miſerandam famem minatur
impijs: vt qui pietatem filiorum communi Domino & Patri exhibere
neſciunt, careant nutrimento paterna indulgentia: ſit illi calum arem,
concreto aère & ſolidato in metalli rigorem: ſit illi terra ferrea partus
ſuos neſciens; & quod plerumq; inopia habet, diſcordias ſerens. Rapto
enim vtuntur, qui viciu indigent, vt alienis diſſendys famem ſuam
abluent.